

Original Article

บทความวิชาการ

Comparison of chewing ability of mandibular implant-retained overdenture patients using the subjective and the objective assessments

Neerush Kunon D.D.S., M.S.¹

Orapin Kaewplung D.D.S., Ph.D.²

¹Dentist, Dental Department, Paktongchai Hospital, Nakornratchasima

²Department of Prosthodontics, Faculty of Dentistry, Chulalongkorn University

Abstract

Objective To compare the chewing ability of mandibular implant-retained overdenture in Thai elderly patients using the subjective and objective assessments.

Materials and methods Thirty-three participants were recruited. Their chewing ability were evaluated twice: 1 month after implant placement and 3 months after the insertion of a mandibular implant-retained overdenture. The subjective chewing ability was evaluated using a developed questionnaire consisting of 14 common food types. For the objective chewing ability, it was assessed by a wax cube analysis method. The relationship between the changes of chewing ability assessed by the subjective and the objective method was analyzed using Pearson's correlation statistic analysis.

Results The chewing ability change evaluated by the subjective method significantly related to those changes evaluated by the objective method. ($r = 0.35$, $p < 0.05$)

Conclusion There was a statistically significant relationship between the chewing ability change evaluated by the subjective and the objective methods.

(CU Dent J. 2014;37:171-82)

Key words: *chewing ability; implant-retained overdenture; objective assessment; subjective assessment; Thai elderly*

Correspondence to Orapin Kaewplung, orapin.dent@gmail.com

การเปรียบเทียบความสามารถในการบดเคี้ยว ของผู้ป่วยใส่ฟันเทียมทั้งปากล่างคร่อมรากฟัน เทียม ประเมินด้วยวิธีตรวจพินิจแบบจิตวิสัย และวิธีตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัย

นิรัช กุลอ่อน ท.บ., วท.ม.¹

อรพินท์ แก้วปลั่ง ท.บ., Ph.D.²

¹แผนกทันตกรรม โรงพยาบาลปทุมธานี จังหวัดนนทบุรี

²ภาควิชาทันตกรรมประดิษฐ์ คณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการบดเคี้ยวในผู้ป่วยสูงอายุไทยที่ใส่ฟันเทียมทั้งปากล่างคร่อมรากฟันเทียมระหว่างการใช้อุปกรณ์ตรวจพินิจแบบจิตวิสัยกับวิธีการตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัย

วัสดุและวิธีการ ผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 33 รายถูกคัดเลือกเพื่อเข้าร่วมการศึกษา ความสามารถในการบดเคี้ยวของผู้เข้าร่วมวิจัยเหล่านั้นถูกประเมิน 2 ครั้ง คือ ภายหลังการฝังรากฟันเทียม 1 เดือน และภายหลังใส่ฟันเทียมทั้งปากล่างคร่อมรากฟันเทียม 3 เดือน โดยการประเมินความสามารถในการบดเคี้ยวด้วยวิธีการตรวจพินิจแบบจิตวิสัยใช้แบบสอบถามที่พัฒนาขึ้น ซึ่งประกอบด้วยรายการอาหารทั่วไปจำนวน 14 ชนิด สำหรับการประเมินความสามารถในการบดเคี้ยวด้วยวิธีการตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัยถูกประเมินด้วยวิธีการวิเคราะห์พื้นที่ซึ่งจากนั้นวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการบดเคี้ยวที่ประเมินด้วยวิธีการตรวจพินิจแบบจิตวิสัยกับวิธีการตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัยด้วยสถิติ Pearson's correlation

ผลการศึกษา ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการบดเคี้ยวที่ประเมินด้วยวิธีการตรวจพินิจแบบจิตวิสัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับแบบวัตถุวิสัย ($r = 0.35, p < 0.05$)

สรุป มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการบดเคี้ยวที่ประเมินด้วยวิธีการตรวจพินิจแบบจิตวิสัยกับวิธีการตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัย

(ว.ทันต.จุฬาฯ 2557;37:171-182)

คำสำคัญ: การตรวจพินิจแบบจิตวิสัย; การตรวจพินิจแบบวัตถุวิสัย; ความสามารถในการบดเคี้ยว; ฟันเทียมทั้งปากล่างคร่อมรากฟันเทียม; ผู้สูงอายุไทย